

3. velikonočna nedelja B

*Poglejte moje roke in moje noge, da sem res jaz.
Potipljite me in pogledajte. (Lk 24,39)*

Prvo berilo

Apostolska dela 3,13-15

Tiste dni je Peter rekel ljudstvu: "Bog Abrahamov in Izakov in Jakobov, Bog naših očetov je poveljal svojega služabnika Jezusa, ki ste ga vi izdali in zatajili pred Pilatom, ko je ta že razsodil, naj bo oproščen. Vi ste Svetega in Pravičnega zavrgli in si izprosili pomilostitev ubijalca, Začetnika življenja pa ste ubili. Toda Bog ga je obúdil od mrtvih in mi smo temu priče."

Drugo berilo

1 Janez 2,1-5a

Otroci moji, to vam pišem zato, da ne bi grešili! Če pa že kdo stori greh, imamo pri Očetu zagovornika, Jezusa Kristusa, pravičnega. On je namreč spravna daritev za naše grehe, pa ne le za naše, temveč tudi za ves svet. Iz tega vemo, da ga zares poznamo, če izpolnjujemo njegove zapovedi. Kdor pravi: 'Poznam ga', pa se njegovih zapovedi ne drži, je lažnivec in v njem ni resnice. V tistem pa, ki se drži njegove besede, je Božja ljubezen resnično postala popolna.

Evangelij

Luka 24,35-48

Tisti čas sta učenca pripovedovala, kaj se je zgodilo na poti in kako sta prepoznala Jezusa po lomljenju kruha. Ko so se oni pogovarjali o tem, je sam stopil mednje in jim rekel: "Mir vam bodi!" Vznemirili so se in obšel jih je strah. Mislili so, da vidijo duha. Dejal jim je: "Kaj ste preplašeni in zakaj se vam v srcu oglašajo dvomi? Poglejte moje roke in moje noge, da sem res jaz. Potipljite me in pogledajte, kajti duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da jih imam jaz." Ko je to rekel, jim je pokazal roke in noge. Ker pa od veselja še niso verjeli in so se čudili, jim je rekel: "Imate tukaj kakšno jed?" Ponudili so mu kos pečene ribe.

Vzel jo je in jo vpričo njih pojedel. Nato jim je rekel: "To so besede, ki sem vam jih povedal, ko sem bil še pri vas: Mora se izpolniti vse, kar je pisano o meni v Mojzesovi postavi, prerokih in psalmih." Tedaj jim je odprl um, da so doumeli Pisma. Rekel jim je: "Tako je pisano: Mesija bo trpel in tretji dan vstal od mrtvih, in v njegovem imenu se bo oznanilo vsem narodom spreobrnjenje v odpuščanje grehov, s čimer bodo začeli v Jeruzalemu. Vi ste priče teh reči."

V premišljanje

"Obstajajo tri poti spoznavanja: najbolj imenitna pot je premišljanje; najbolj udobna pot je posnemanje, najtežja pot pa je pot izkušnje." (pripisano Lao Ceju). Slediti Kristusu pomeni biti na poti izkušnje, saj je povezana s Kristusovim križevim potom. Križu pa bi se le vse preradi izognili, posebej še, kadar na vprašanje o smislu ne dobimo odgovora... Do vstajenja pa v življenju ne pridemo brez križa – tudi če nam številni notranji in zunanji glasovi hočejo pričarati kaj drugega. Kdor je v svojem življenju zbral pripravljenost, da prestane številne večje in manjše izkušnje umiranja, ta bo lahko tej resnici pritrnil.

Za nas kristjane obstaja izkušnja in vera, da se je Bog izkazal solidarnega s trpečim in zaslužnjem človekom vse do smrti in se je vstajenje dogodilo iz križa. Današnji evangelij stvar pojasnjuje: "Poglejte moje roke in moje noge: jaz sam sem." Vstali Jezus ostaja križani in ni kakršen koli duh, ki bi si ga učenci izmislili. Naprej živi v neki drugi razsežnosti resničnega, a ga vendar njegovi učenci lahko prepoznajo kot istega. Skupni obed in pitje podčrtujeta še nadaljnji vidik njegove identitete: on, ki se prikazuje, je isti, kakor tisti, ki je z učenci večerjal. To kaže na to, da je vstali še naprej živ povsod tam, kjer se njegovi učenci udeležujejo skupnega lomljenja kruha (evharistije).

Luka opisuje učence kot dvomeče in potrte. Prav to jih dela verodostojne. Niso si oni izmislili velikonočnega sporočila. Šele srečanje z vstalim Jezusom je iz teh bojazljivih in nepomembnih ljudi naredilo verodostojne priče, da se je moglo Jezusovo oznanilo tako vztrajno širiti po vsem svetu in je moglo toliko ljudi v svojem življenju samih doživeti izkušnjo srečanja z Vstalim.

V luči vstajenja je pojasnjeno kar je minilo in se naznanja, kar ima priti. Kakšen pomen ima to za naše življenje, če verujemo? Enako kakor prvi kristjani tedaj, smo tudi mi danes povabljeni, da se odločimo za tistega Boga, ki se je po tem, da je obudil Jezusa dokončno izkazal za Boga, ki hoče življenje in ne smrti. Bog hoče z nami skupaj razvijati človeško zgodovino, se pravi njegov odgovor je vedno čisto poseben odgovor na osebni korak v našem življenju.

Vendar pa ta Božja zgodba, ki je z njegove strani ljubezenska zgodba z vsakim posameznikom izmed nas, nima – človeško gledano – vedno pozitivnih posledic: kdor se odloči za Boga in tako za življenje in odrešenost, često zaide v spor z notranjimi in zunanjimi močmi in interesi. Ko to doživljamo, doživljamo trpljenje, dodatno k trpljenju, ki je tako ali tako zunaj našega vpliva. A kakor apostoli, tudi mi smemo vedno znova zaupati Božjemu zagotovitvi: Bog življenja in svobode ne bo dopustil, da bi trpljenje in smrt imela zadnjo besedo.

Vsakdo izmed nas bi rad živel, smiselno živel. Kadar nam uspe, da naredimo Jezusovo vstajenja središče našega verovanja in iz tega živeti, nas nič več ne more dokončno vreči v strah in smrt. To pa pomeni, da ne bo le bolj polno upanja in svobode naše življenje, temveč da lahko to upanje in svobodo delimo tudi z drugimi. Bog hoče – v življenju posameznika v majhnem in v življenju Cerkve v velikem – biti z nami na poti, kot ljubeči partner hoče z nami oblikovati življenje; in ta življenjska in ljubezenska zgodba z Bogom je velionočna zgodba.